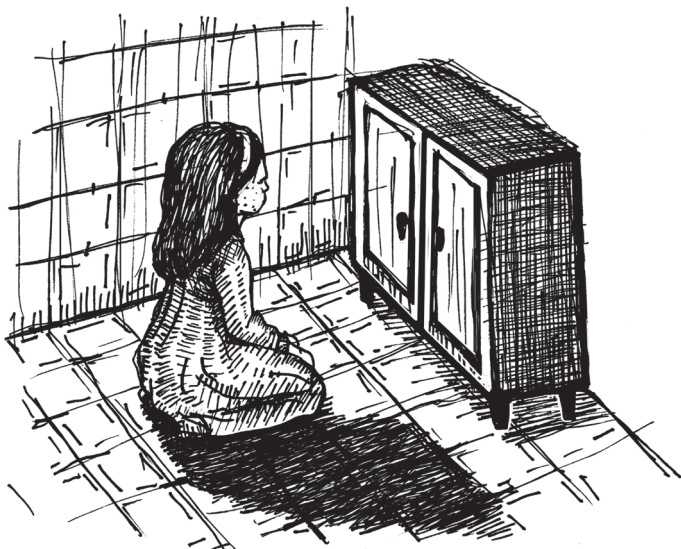

„Medo, haló, tak slyšíš mě? Dneska tě naučím přihrávat, chceš?“

No takhle... nejsem si jistá, jestli to chci, ale pomalu při-
kývnu. Máma se na mě usmívá. Proto to taky dělám. Je bývalá
fotbalistka. Dříve jezdila na zápasy po celé zemi, ale teď má
mě, takže je doma a učí čekat už jenom mě. Sem tam se přidají
nějací kluci.

Přihráváme si, nejde mi to, ale strašně se snažím. Chci, aby
se na mě usmívala a taky chci být jako ona. Slunce, smích a tep-
lý vítr, co mi cuchá vlasy. Nemyslím na to, co bude. Nevěřím, že
by něco mohlo být jinak. Maminka je tady. Až budu v pyžamu,
táta se vrátí z práce a já zítra zase půjdu ven.

Ještě nevím, že brzy bude hodně věcí úplně jinak.

II.

Podzim u babičky na vesnici byl jiný než ve městě. Vítr tu fou-
kal ostřeji, nesl s sebou vlhkost trávy a vůni spadáných jablek.
Když jsem po dlouhé cestě vystoupila z auta, pod nohama mi
zašustilo první barevné listí. Držela jsem maminku za ruku
a v druhé měla malý batůžek s panenkou, kterou jsem s sebou
všude nosila. Když tatínek zavíral kufr škodovky, děda už na
nás mával z verandy, kde sedával, pokuřoval a pozoroval okolí.

„No, kdepak jste tak dlouho!“ babička založila ruce v bok
a změřila si maminku přísným pohledem. Ani jsem se nad
tím nepozastavila, protože jsem byla příliš nadšená, že jsem
konečně tady, na babiččině chalupě, kde se mohlo běhat po
zahradě, sbírat kaštiny a pozorovat slepice za plotem.

Už v předsíni to vonělo obědem. Na stole ležela utěrka s vy-
šívaným vzorem a ve vzduchu se mísila vůně pečeného králíka
a jablečného koláče, který babička pekla vždy, když chtěla uctít
své jediné vnouče. Posadila jsem se na židli a natáhla se do
ošatky pro krajíc čerstvého chleba, ale babička mě pleskla přes
ruku. „Počkej si, holčičko. Napřed polévka.“

Tatínek se usadil naproti mně a nalil si sklenici vody, zatím-
co děda rozdával talíře. Maminka si nejistě uhlazovala sukni.
Občas hodila očko na babičku, jako by čekala něco nepříjem-
ného.

„Petříčku, ta vaše Medinka už je úplná slečna.“ Prohodila
babička s úsměvem, ale pohled měla ostrý.

Tatínek se zrovna soustředil na polévku, a tak jen souhlasně
pokýval hlavou.

Babička se zatvářila nespokojeně. *Očividně se nechce ne-
chat odbýt.* „A jak jí to jde ve školce? Už umí hezky kreslit?“